

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Unie obhájců České republiky, z. s.**, se sídlem Sokolská 1788/60, Praha 2, zastoupený JUDr. Václavem Vlkem, advokátem, se sídlem Sokolovská 32/22, Praha 8, proti žalované: **Česká televize**, se sídlem Kavčí hory, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2020, č. j. 10 A 182/2017 – 28, ve znění opravného usnesení ze dne 16. 9. 2020, č. j. 10 A 182/2017 – 39,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2020, č. j. 10 A 182/2017 – 28, ve znění opravného usnesení ze dne 16. 9. 2020, č. j. 10 A 182/2017 – 39, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce požádal Českou televizi jako původní žalovanou (dále jen „*původní žalovaná*“) podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „*informační zákon*“), o poskytnutí následujících informací ohledně pořadu Otázky Václava Moravce:

„I. Kolikrát byl do pořadu v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 pozván a) státní zástupce, b) soudce, c) advokát.

II. V kolika případech byl advokát v pořadu přítomný společně se a) státním zástupcem, b) soudcem, c) státním zástupcem a soudcem.

III. Kolik pořadů bylo publikováno k tématům justice, státní zastupitelství, advokacie, trestní řízení a trestní kauzy; jaká byla účast hostů k výše uvedeným tématům z hlediska jejich odborného zařazení (státní zástupce, soudce, advokát, příslušník Policie ČR a další).

IV. Kolikrát byli hosty pořadu a) vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, b) vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Ištvan, c) nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory nebo jiný reprezentant této stavovské organizace.“

[2] Původní žalovaná tuto žádost o informace odmítla rozhodnutím ze dne 21. 7. 2017, č. j. LP 558/2017. Generální ředitel původní žalované následně rozhodnutím ze dne 8. 9. 2017, č. j. LP 613/2017, zamítl odvolání žalobce a prvně uvedené rozhodnutí potvrdil.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) svým rozsudkem ze dne 19. 8. 2020, č. j. 10 A 182/2017 – 28, na základě žaloby žalobce výše uvedená rozhodnutí zrušil a nařídil původní žalované, aby ve lhůtě patnácti dnů ode dne právní moci rozsudku poskytla žalobci následující informace: (1) kolikrát byli hosty pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 a) vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, b) vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Ištvan, c) nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory nebo jiný reprezentant této stavovské organizace; a (2) v kolika případech byl v pořadu Otázky Václava Moravce přítomný advokát společně se státním zástupcem, se soudcem anebo v kolika případech byli hosty pořadu společně všichni tři jmenovaní zástupci právnických profesí.

[4] Městský soud shledal rozhodnutí původní žalované nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ohledně požadované informace sub I. (viz odstavec [1] výše), protože původní žalovaná vycházela z toho, že disponuje informacemi o obsahu jednotlivých dílů pořadu Otázky Václava Moravce, avšak zpracování informací dle žádosti žalobce by znamenalo vytvoření nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona. Tato argumentace podle městského soudu na informaci sub I. nedopadá, protože tato informace s obsahem jednotlivých dílů pořadu nesouvisí. Není jasné, zda původní žalovaná požadovanou informaci vůbec disponuje, ani neuvedla žádnou úvahu o tom, zda a v jakém rozsahu je ze zákona povinna tyto informace uchovávat. Závěrem k této otázce městský soud uvedl, že ohledně požadované informace sub I. nemohl vydat informační příkaz dle § 16 odst. 5 informačního zákona, protože nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a vady zjištěného skutkového stavu takový postup vylučují.

[5] Co se týče požadované informace sub II. a IV., městský soud dospěl k závěru, že původní žalovaná mohla tyto informace poskytnout jen na základě mechanického vyhledání ve zdrojových informacích, neboť ohledně informace sub IV. má původní žalovaná nesporně seznam hostů pořadu. Vyhledání, kolikrát se v konkrétním období v seznamu hostů objevily určité osoby, je pak „ryze mechanickou činností“, kterou nelze považovat za vytvoření nové informace. Ohledně informace sub II. městský soud uvedl, že zde je vyhledávání informací „o něco málo složitější“, avšak stále se jedná o mechanickou činnost.

[6] Městský soud připustil, že žalobce by si mohl požadované informace vyhledat i sám, avšak to není zákonným důvodem pro odmítnutí poskytnutí informace. Poukázal

pokračování

na § 6 odst. 2 informačního zákona, podle něhož se žadatel může domáhat i opětovného poskytnutí informace, kterou žadatel obdržel v jiné, než požadované formě. Tím spíše tedy platí, že se žadatel může domáhat poskytnutí informací, které by si ze zveřejněných zdrojových dat mohl nalézt sám. Z uvedených důvodů tedy městský výrokem III. napadeného rozsudku nařídil poskytnutí informací sub II. a IV.

[7] Co se týče požadované informace sub III., městský soud konstatoval, že jde o „*mechanické vyhledávání*“, které však může pro původní žalovanou znamenat mimořádně rozsáhlou vyhledávací činnost, za níž má právo požadovat úhradu podle § 17 odst. 1 informačního zákona. Původní žalovaná totiž není ze zákona povinna vést statistiky, kterých se domáhal žalobce. Proto městský soud i v této části rozhodnutí původní žalované zrušil a vrátil jí věc k dalšímu řízení.

[8] Proti rozsudku městského soudu brojí původní žalovaná (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[9] První námitkou vytýká napadenému rozsudku „*zásadní formální vadu*“, která spočívá v tom, že rozsudek v rozporu s § 54 odst. 2 s. ř. s. neobsahuje označení soudu a soudců, kteří věc rozhodli. Rozsudek proto není veřejnou listinou, tato vada jej činí nesrozumitelným, neboť výrok rozhodnutí není uvozen žádným slovesem. Je též překážkou k realizaci práva stěžovatelky na zákonného soudce, protože nemůže seznat, kteří soudci ve věci rozhodli, neboť soud rozhodl bez nařízení ústního jednání.

[10] V druhé námitce stěžovatelka zdůrazňuje, že požadované informace (minimálně jména, profese hostů a témata jednotlivých dílů pořadu Otázek Václava Moravce) jsou veřejně přístupné prostřednictvím webového archivu pořadu iVysílání. Žalobci nikdo nebrání, aby požadované informace vyhledal a sestavil si statistické přehledy. Pokud namísto toho žádá, aby totéž učinila stěžovatelka, jedná se o zneužití práva na svobodný přístup k informacím.

[11] Městský soud podle stěžovatelky připustil možnost žalobce, aby si informace vyhledal sám s tím, že se nejedná o zákonný důvod pro odmítnutí poskytnutí informace. Tak ovšem stěžovatelka ve svých rozhodnutích neargumentovala – odůvodnila je právě zneužitím práva na informace, čímž se však městský soud nezabýval. Výklad § 6 odst. 2 informačního zákona učiněný městským soudem stěžovatelka označila za nepřiměřeně extenzivní, neboť uvedené ustanovení dopadá jen na situace, kdy žadatel trvá na poskytnutí informace, na níž byl předtím dle § 6 odst. 1 informačního zákona povinným subjektem odkázán. Tímto ustanovením zákonodárce vychází vstříc žadatelům, jejichž přístup k internetu a elektronické komunikaci je omezený, na projednávanou věc však nedopadá.

[12] Závěrem stěžovatelka uvádí, že mechanické vyhledávání požadovaných informací z veřejných zdrojových dat a jejich uzpůsobování do požadované struktury pro ni znamená „*nepřiměřenou zátěž*“ a zakládá důvod pro odmítnutí poskytnutí informací dle § 2 odst. 4 informačního zákona, popřípadě na základě „*faktického důvodu*“, jímž je zneužití práva na informace.

[13] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že první námitka (ohledně neuvedení soudu a soudců, kteří věc rozhodovali, v záhlaví rozsudku) je jen zdánlivě důvodná. Jedná se o pouhé formální pochybení při vyhotovení rozsudku, které vzniklo vynecháním části textu. Poukazuje také na skutečnost, že stěžovatelka nenamítá, že by nerozhodoval senát či že by tento senát nebyl patřičně obsazen. Městský soud navíc toto pochybení napravil opravným usnesením ze dne 16. 9. 2020, č. j. 10 A 182/2017 – 39, proto jím nemohlo být zasaženo do práv stěžovatelky.

[14] Dále se ohrazuje proti tvrzení stěžovatelky o zneužití práva a dodává, že je připraven uhradit náklady spojené s vyhledáním a poskytnutím daných informací. Ohledně dostupnosti zdrojových informací žalobce odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku. Zdůrazňuje také, že stěžovatelka pomíjí skutečnost, že část žádosti se týkala informace, kdo byl do pořadu Otázky Václava Moravce **pozván** (důraz přidal žalobce). Ne každý pozvaný se stane hostem pořadu, protože některé osoby se z různých důvodů natáčení nezúčastní. Pokud však tato skutečnost není zmíněna přímo v pořadu, nikdo kromě stěžovatelky takovou informaci nemá k dispozici. Právě informace o pozvaných osobách umožňuje činit závěry o vyváženosti pořadu. Fakt, že stěžovatelka nerozlišuje mezi jednotlivými částmi žádosti o informace, nasvědčuje tomu, že je její argumentace účelová.

[15] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a za stěžovatelku jedná pověřená osoba s příslušným právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[16] Kasační stížnost je důvodná, byť z jiných důvodů, než uvádí stěžovatelka.

[17] Nejvyšší správní soud předesílá, že v obdobné věci již rozhodoval. Rozsudkem ze dne 30. 10. 2020, č. j. 4 As 155/2020 - 42 (dále jen „*rozsudek ve věci KPR*“; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz), ke kasační stížnosti žalovaného - Kanceláře prezidenta republiky (dále jen „*KPR*“) - zrušil rozsudek městského soudu ze dne 5. 5. 2020, č. j. 3 A 184/2018 - 45. Zrušovacím důvodem zjednodušeně řečeno bylo, že městský soud jednal s KPR jako se žalovaným, nikoli však s Úřadem pro ochranu osobních údajů (dále jen „*Úřad*“), na nějž s účinností od 1. 1. 2020 přešla působnost rozhodovat o odvoláních proti rozhodnutí povinného subjektu dle informačního zákona (v podrobnostech viz níže). Nyní rozhodující senát se s rozsudkem ve věci KPR ztotožňuje a má za to, že jeho závěry plně dopadají i na nyní projednávanou věc. Proto z něj vychází také při odůvodnění nyní posuzovaného případu.

[18] Účastníky řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu jsou žalobce (§ 65 s. ř. s.) a žalovaný správní orgán, jímž je dle § 69 s. ř. s. správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla.

pokračování

[19] Jak je uvedeno výše, žalobce podal k městskému soudu žalobu proti rozhodnutí stěžovatelky o odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace. Stěžovatelka byla oprávněna o odvolání rozhodovat na základě § 20 odst. 5 informačního zákona, ve znění účinném do 23. 4. 2019. S účinností od 24. 4. 2019 pak bylo toto ustanovení změněno zákonem č. 111/2019 Sb. tak, že *nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad pro ochranu osobních údajů*. Podle čl. XVI zákona č. 111/2019 Sb. pak platí, že *do 1. ledna 2020 se postupuje podle § 16, 16a, 16b a § 20 tohoto zákona ve znění dosavadních předpisů*. To znamená, že po 1. 1. 2020 přešla působnost k rozhodování o odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí informace z osoby stojící v čele povinného subjektu, u nějž nelze nadřízený orgán určit dle § 178 správního řádu, na Úřad.

[20] V případě stěžovatelky - České televize - se pak právě jedná o povinnou osobu, u níž není možné určení nadřízeného orgánu dle § 178 správního řádu, proto působnost k rozhodování projednávané věci přešla od 1. 1. 2020 na Úřad.

[21] Nejvyšší správní soud v posuzované věci vyšel rovněž ze závěrů ustálené judikatury, vyjádřených například v rozsudku tohoto soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 Afs 48/2013 – 31, na který odkázal již rozsudek ve věci KPR. V rozhodnutí č. j. 8 Afs 48/2013 – 31, se mimo jiné uvádí, že *„[s] účinností od 1. 1. 2013 působnost Ministerstva financí přešla na Odvolací finanční ředitelství v důsledku přijetí zákona č. 407/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. (...) Působnost Ministerstva financí jako odvolacího orgánu tedy přešla na Odvolací finanční ředitelství. (...) Pokud městský soud rozhodnutí ministerstva zruší, ministerstvo nemůže znovu vést další řízení podle pokynu soudu, k tomu je oprávněno nadále jen Odvolací finanční ředitelství.“* Následně Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uzavřel, že *„[m]ěstský soud pochybil tím, že i po 1. 1. 2013 jednal nadále jako s účastníkem řízení se stěžovatelem (Ministerstvem financí), tento svůj postup navíc nijak neodůvodnil. Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli, že městský soud měl jednat jako s žalovaným s Odvolacím finančním ředitelstvím v důsledku přechodu působnosti rozhodovat o porušení cenových předpisů na Specializovaný finanční úřad [viz § 3 odst. 1 a 2 zákona č. 265/1991 Sb. ve znění zákona č. 407/2012 Sb.], jehož rozhodnutí je oprávněno přezkoumat právě Odvolací finanční ředitelství [§ 7 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb.]“* Tento názor Nejvyšší správní soud zopakoval například v rozsudcích ze dne 6. 6. 2014, č. j. 4 As 48/2014 – 71, nebo ze dne 9. 4. 2015, č. j. 9 Afs 130/2014 – 39.

[22] Nejvyšší správní soud dodává, že obdobně jako procesní nástupnictví (§ 107 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád; dále též „o. s. ř.“), také přechod pasivní legitimace *ex lege* je právní skutečností mající bezprostřední vliv na podmínky řízení, za nichž soud může rozhodnout ve věci samé (§ 103 o. s. ř., ve spojení s § 64 s. ř. s.). Jestliže poté, co v průběhu řízení přešla působnost odvolacího orgánu z (generálního ředitele) České televize na Úřad, avšak městský soud k této skutečnosti nepřihlédl a chybně řízení o žalobě dokončil s Českou televizí (původním účastníkem) na straně žalovaného, již zároveň v napadeném rozsudku označil jako žalovanou a napadený rozsudek jí doručil, pak zatížil řízení vadou spočívající v absenci pasivní legitimace účastníka řízení znamenající nezákonnost vydaného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[23] Co se týče postavení původní žalované (nynější stěžovatelky) v dalším řízení před městským soudem, Nejvyšší správní soud uvádí následující.

[24] Pokud stát nebo jiná osoba vystupuje jako nositel veřejné moci (jímž nepochybně je, jestliže autoritativně rozhoduje o poskytnutí informací), nemá žádná subjektivní práva. Právě proto povinný subjekt jako správní orgán I. stupně nemůže v případě nesouhlasu s rozhodováním odvolacího orgánu podat správní žalobu (viz usnesení tohoto soudu ze dne 15. 4. 2003, č. j. 7 A 32/2002 - 23, č. 32/2003 Sb. NSS). Eventuální rozpor v právních názorech mezi instančně vyšším a instančně nižším orgánem uvnitř veřejné moci je vyřešen subordinací, tedy vztahem nadřízenosti a podřízenosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2020, č. j. 8 Afs 128/2018 - 46, č. 4006/2020 Sb. NSS, bod 54). Stejně tak nemůže být správní orgán rozhodující věc v I. stupni osobou zúčastněnou na řízení. Definičním znakem osoby zúčastněné na řízení je totiž to, že byla přímo dotčena ve svých právech a povinnostech (viz § 34 odst. 1 s. ř. s.). Správní orgán I. stupně však nemá žádné „subjektivní právo na uplatnění pravomoci“, ostatně již jen samotné práve uvedené spojení je vnitřně rozporné, protože pravomoc orgán vždy musí vykonávat *secundum et intra legem* – že by takto šlo o subjektivní právo, je nemyslitelné.

[25] Na základě těchto úvah judikatura dovodila, že správní orgán I. stupně není účastníkem řízení o žalobě proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu (není žalovaným) a nemůže být ani osobou zúčastněnou na tomto řízení. Není-li správní orgán I. stupně účastníkem řízení o žalobě ani osobou zúčastněnou na řízení, není také ve smyslu § 102 s. ř. s. oprávněn k podání kasační stížnosti (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 As 77/2013 - 25).

[26] Právě uvedené závěry však nelze mechanicky užít na nynější případ.

[27] Okruh povinných subjektů nezahrnuje jen orgány veřejné správy, ale též různé – od státu odlišné – veřejnoprávní korporace (například Českou televizi, jak je to tomu i v nyní projednávaném případě, nebo Český rozhlas), ale i nejrůznější osoby soukromého práva - obchodní korporace. Tyto osoby na základě judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu naplňují znaky *veřejné instituce* dle § 2 odst. 1 informačního zákona (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, dostupný z <https://nalus.usoud.cz>). Dle dosavadní judikatury i zákonné úpravy byla takováto osoba žalovaným v řízení před správním soudem. Dle judikatury Ústavního soudu byla též osobou oprávněnou podat ústavní stížnost (viz nález ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16, který zrušil rozsudek kasačního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 2 As 155/2015 - 84, č. 3405/2016 Sb. NSS, zde společnost ČEZ vystupovala jako žalovaná).

[28] Ústavní soud již vysvětlil, že odmítnutí žádosti o poskytnutí informace podle informačního zákona je rozhodnutím o právech žadatele, které povinný subjekt vydává jako nositel veřejné moci. Povinný subjekt se v případě, že je jeho rozhodnutí nebo postup podroben soudnímu přezkumu ve správním soudnictví, nemůže domáhat ochrany svých základních práv a svobod, neboť žádná základní práva nemá. Tento závěr ovšem dle Ústavního soudu neplatí, „[j]estliže je v postavení subjektu, který rozhoduje o poskytnutí informace, fyzická nebo právnická osoba. Rozhodnutí soudu, kterým jí byla uložena povinnost rozhodnout ve věci žádosti o poskytnutí informace (nebo kterým jí byla tato věc vrácena k

pokračování

dalšímu řízení) z důvodu, že bylo shledáno její postavení coby povinného subjektu podle § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, se totiž - pokud jde o samotnou existenci této povinnosti - dotýká jejích základních práv a svobod“ (viz již citovaný nálezn IV. ÚS 1146/16, bod 42). Nejvyšší správní soud dodává, že - vedle procesních práv - v úvahu připadá především základní právo takové právnické či fyzické osoby na informační sebeurčení (čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod).

[29] Povinné osoby odlišné od státu – právnické či fyzické osoby - tedy mají ve vztahu k poskytování informací vlastní subjektivní práva, nevystupují tedy jen jako svazek kompetencí určitého typu (což je základní definiční znak správního orgánu – viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2015, č. j. Nad 288/2014-58, č. 3257/2015 Sb. NSS, bod 32). Právě naopak, právnické a fyzické osoby rozhodující ve věcech informačního zákona, vystupovaly v řízení před správními soudy doposavad jako žalovaný správní orgán (v pozici žalovaného) jen v důsledku *specifické* zákonné konstrukce. Šlo o *specifický* druh právní fikce, který utvářel z takovýchto osob „správní orgán“, neboť vycházel z kompetence takového „správního orgánu“ rozhodovat v oblasti zákona o svobodném přístupu k informacím. Ve skutečnosti však tyto osoby rozhodovaly o vlastních veřejných subjektivních právech.

[30] Jak je uvedeno výše, od 1. 1. 2020 přešla působnost k rozhodování o odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí informace na Úřad. Za normálních okolností by nebyl problém s tím, že původní žalovaný správní orgán je nahrazen v pozici žalovaného Úřadem. Jak uvedeno výše, typický žalovaný správní orgán v řízení před správním soudem nemá z povahy věci žádná subjektivní práva, má jen pravomoci (je nositelem kompetencí podle příslušného veřejnoprávního předpisu). Ovšem v nynější věci nejde o takovýto případ. Jak Nejvyšší správní soud vysvětlil, původní žalovaná (stěžovatelka) vystupovala v řízení před správním soudem v dvojediné pozici. Jednak v pozici nositele kompetence (podle informačního zákona), tedy jako správní orgán, jednak v pozici osoby mající veřejné subjektivní právo (a povinnost) poskytovat informace jen způsobem a v rozsahu vyžadovaném informačním zákonem.

[31] Jestliže stěžovatelka ztratila v řízení před krajským soudem postavení žalované, je nutno uvažovat o jejím postavení osoby zúčastněné na řízení. Stěžovatelka totiž má v dané věci subjektivní práva, ve smyslu § 34 odst. 1 s. ř. s. může být přímo dotčena na právech rozhodnutím soudu. Z pohledu ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces povinného subjektu si nelze představit situaci, že by správní soud takovému subjektu – právnické či fyzické osobě - uložil povinnost k poskytnutí informací, aniž by byl tento subjekt účasten na řízení a mohl se k věci vyjádřit. Situace nebude jiná ani tehdy, pokud by správní soud „pouze“ rušil rozhodnutí vydané ve druhém stupni, neboť účastenství na řízení nemůže záviset pouze na konečném výroku ve věci samé. Kasační soud tak uzavírá, že v projednávaném případě stěžovatelka jako původní žalovaná a jako povinný subjekt bude v dalším řízení před soudem osobou zúčastněnou na řízení.

[32] Pro úplnost lze dodat, že vzhledem k vadě řízení před městským soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, Nejvyšší správní soud nemůže nyní posuzovat meritorní námitky uplatněné stěžovatelkou.

[33] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto zrušil napadený rozsudek a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první s. ř. s.), v němž bude vázán právním názorem, jenž Nejvyšší správní soud vyslovil v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Městský soud v dalším řízení bude jednat s Úřadem jako se žalovaným, stěžovatelka pak bude vystupovat v postavení osoby zúčastněné na řízení (pokud ovšem na výzvu soudu výslovně oznámí, že bude práva osoby na řízení uplatňovat).

[34] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o samotné kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení.

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 12. listopadu 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu